

treball

PROLETARIAT DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 324

Novembre 1970

Preu 2 pts.

EL 3 DE NOVEMBRE HA ESTAT UNA GRAN JORNADA PER L'AMNISTIA

La premsa, la ràdio i la televisió callen o bé minimitzen grollerament els esdeveniments del 3 de novembre, cosa que fa que el balanç complet de la Jornada no pugui fer-se fins després d'haver reunit pels canals clandestins les informacions dels seus protagonistes a cada lloc.

Allò que sabem fins ara és, no obstant, suficient per a arribar a la conclusió que ha estat l'acció política més gran realitzada al país en aquests anys.

Malgrat la conspiració del silenci imposada des del Govern, la premsa s'ha referit a accions d'envergadura realitzades a Madrid, Sevilla, Galícia, Saragossa, al País Basc, As-

túries, Canàries i Catalunya, cosa reveladora del caràcter general de la Jornada. La nit del 3, les Comissions Obreres de Madrid feien públic un primer comunicat en el qual declaraven: « ... Ens vam proposar una acció per l'Amnistia i hem aconseguit una gran Jornada de lluita per l'Amnistia... »

Segons la versió oficiosa de les autoritats, que els periòdics transcriuen, els aturs a la « província » de Barcelona van afectar, exactament, 5.816 treballadors de trenta-dues empreses. Però entre aquestes empreses s'hi troben ni més ni menys que la SEAT, Cispalsa, Agroman, de Barcelona; Condiesel, de Sant Cugat, Materiales y Construcciones,

Laver Schappe i Sala i Amat, de Tarrassa, Unidad Hermética, de Sabadell, Siemens i Pirelli-Moltex, de Cornellà, que donen ocupació a desenes de milers de treballadors.

En la relació no figura cap empresa del Ram de l'Aigua del tèxtil de Barcelona, on no obstant hi hagueren aturs en més de deu empreses. Tampoc no es fa al·lusió als Bancs, tot i que sabem que almenys en set d'ells hi han hagut aturs o silenci durant la Jornada.

De la minimització conscient d'aquestes dades en dona idea el fet que no hi hagi sinó escasses referències a l'atur de la Construcció, que ha abastat més de dues-centes obres de Barcelona amb una plantilla global d'uns 50.000 treballadors.

La vaga ha estat pràcticament completa a les universitats i a nombrosos Instituts i altres centres d'ensenyament. El criteri general, a la vista dels resultats, és que aquesta acció ha estat la més important que s'ha registrat a la Universitat de Barcelona des de fa dos anys.

Els missatges de ràdio de la policia, registrats en cinta magnetofònica per un dels nostres corresponents, revelen que durant el matí hi hagué intents de manifestació —amb intervenció policíaca— a Rambla de Catalunya-Rosselló, a l'Avinguda Gaudí, a Aribau-Diputació, a Balmes-Consell de Cent, al carrer de Pelai i a la Rambla de Canaletes. Diuen també que la policia va treure una pancarta de cinc metres de l'Institut de noies del Parc de la Ciutadella de Barcelona i que va disoldre una manifestació de 300 estudiants.

Els periòdics, repetint per encàrrec que la manifestació central va fracassar, parlen de manifestacions preliminars a la Plaça de Palau i al Paral·lel, de la intervenció de la policia per tal d'impedir l'accés al centre de la Plaça de Catalunya i per a netejar les voreres del Banco de Bilbao i Corte Inglés, operació de la qual en resultaren sis detencions i alguns contusionats. També relaten que grups de manifestants van ésser disolts al Passeig de Gràcia, a la Rambla, a la Plaça d'Urquinaona i al carrer de Rivadeneira, així com una concentració de « ... cosa d'unes quatre-centes persones... » al carrer de Fontanella.

Aquesta és l'única xifra concreta d'assistents donada per les autoritats, veritablement ridícula enfront de les dotze a quinze mil persones que segons els nostres corresponents van prendre part a la manifestació de la Plaça de Catalunya.

Juntament amb les de Barcelona, les notícies que tenim de Terrassa, Lleida, Mataró, Cornellà, Badalona, Hospitalet, Manresa, Rubí, Sabadell i d'altres, mostren l'abast geogràfic que ha tingut aquesta acció a Catalunya i la combativitat que l'ha caracteritzada.

Alguns dies abans de la Jornada foren detinguts a Barcelona José Salgado, Pedro León, Alfred Serrat, Enrique Leira i altres treballadors i estudiants als quals s'acusa de distribuir propaganda de les Comissions Obreres cridant a la concentració de la Plaça de Catalunya.

En el curs del dia 3 van ser practicades unes cinquanta detencions, però una part dels detinguts ha estat ja posada en llibertat gràcies a la reacció immediata i vigorosa dels treballadors, com és el cas a Lleida, cosa que confirma les dificultats amb que topa la dictadura per impedir amb la repressió la lluita unida de les masses.

(passa a p. 2)

Salvem els patriotes bascs!

El 3 de novembre, les inscripcions a les parets, els milers de fulls posats en circulació, els crits dels manifestants, han denunciat indignament els preparatius del crim:

IZCO, ONAINDIA, GOROSTIDI, LARENA, DORRONSORO, URIARTE, els joves militants d'E.T.A. són amenaçats de mort pel Govern Matesa.

Sis penes capitals i 754 anys de presó sumen les salvatges peticions fiscals contra els setze patriotes bascs d'Euskadi Ta Askatasuna!

Lluitem amb tota enèrgia per impedir el monstruós Consell de Guerra Sumaríssim de Burgos!

**PROU REPRESSIO! AMNISTIA!
SUPRESSIO DELS TRIBUNALS MILITARS I DE LA BRIGADA POLITICO-SOCIAL!**

LA COMISSIO COORDINADORA DE FORCES POLITIQUES DE CATALUNYA HA CRIDAT TOT EL POBLE CATALA A ORGANITZAR I DONAR RECOLZAMENT A

TOT UN VENTALL D'ACCIONS « ...encaminades a impedir el sinistre muntatge del judici de Burgos » (...) « Aquesta lluita estaria inserta dins els grans moviments que per l'amnistia, contra la pena de mort, contra les jurisdiccions especials contra la repressió, es dibuixen en tota la geografia de l'Estat espanyol amb participació creixent de capes socials del país que es sumen a la lluita contra el franquisme. » (...) « ...la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya creu en el deure del poble de Catalunya —tan compenetrat amb el d'Euskadi— a emprendre immediatament una àmplia campanya contra el judici de Burgos, contra la intervenció de la Jurisdicció militar en aquell, una acció en profunditat per impedir que el judici mateix arribi a celebrar-se. »

« I si malgrat tot el judici tingués lloc, cal que Catalunya se senti mobilitzada al costat d'Euskadi per impedir el crim, per la immediata amnistia dels patriotes d'ETA, junt a la de tots els altres presos i exiliats polítics i socials. »
« Catalunya, novembre 1970. »

AMNISTIA AMNISTIA AMNISTIA

3 de noviembre
Jornada de lucha
por la Amnistía

1917 — 1970

FENT AVANÇAR LES IDEES QUE VAN FER TRIOMFAR LA REVOLUCIO SOCIALISTA D'OCTUBRE

La fidelitat a l'exemple i a les ensenyances de l'Octubre Roig consisteix en fer avançar cada dia, amb el nostre esforç i iniciativa, amb la nostra lluita i la de les amples masses populars, els ideals pels quals van combatre i triomfar els bolxevics, arrencant així per a la causa del comunisme noves parcel·les del món capitalista.

En el cor dels comunistes i de molts altres combatents d'avantguarda que en aquests dies han organitzat i mobilitzat les masses, que han encapçalat les manifestacions, que han fet front a la policia o que han anat a parar a la presó, fent del dia 3 de novembre una gran jornada per l'Amnistia i les llibertats democràtiques, cremava la flama revolucionària, l'esperit audaç i emprenedor que proporcionen els ideals comunistes.

En aquest 53 aniversari, en el que desitgem nous i grans èxits als pobles de la Unió Soviètica i al Partit de Lenin, aquesta ha estat la nostra manera de dir:

Ens inspirem en la Revolució d'octubre. Avançem amb els nostres propis passos per la via que van traçar els bolxevics.

CONDEMNEM ELS FRACCIONISTES

COMITE DE BARCELONA

El Comitè de Barcelona del P.S.U.C. ha fet pública al seu òrgan UNIDAD (any XIX, nº 13, octubre 1970) una Resolució de la qual extraiem els següents paràgrafs:

« El Comitè de Barcelona s'ha reunit per tal de discutir les Resolucions de setembre d'enguany del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya i del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya. Expresssem la nostra total identificació amb l'anàlisi política d'ambdós documents i amb les tasques que d'ells se'n deriven » (...)
« El Comitè de Barcelona del P.S.U.C. ha condemnat enèrgicament l'actitud fraccionista d'Enrique Lister, Celestino Uriarte, José Bárzana, Luis Balaguer i Jesús Saiz els quals, utilitzant les més vils calúmnies i injúries contra els dirigents del Partit Comunista d'Espanya, pretenien canviar la política del Partit i destruir la seva unitat... » (...)
« No tolerarem cap atac contra la unitat del Partit, vetllarem per fer fracassar qualsevol intent dels elements fraccionistes contra el nostre P.S.U.C. i ens esforçarem per fer triomfar, al capdavant de la classe obrera i de les masses populars, la nostra justa política, per la conquesta de la democràcia i el socialisme », acaba la Resolució citada.

EL COMITE D'INTELLECTUALS,
PROFESSIONALS I ARTISTES
DE BARCELONA;

En la seva Resolució assenyala que en uns moments que la lluita ascendent del poble treballador i de les masses populars està provocant profunds canvis en la correlació de forces i que la pressió de les masses està exigint aconseguir un ampli pacte per la llibertat; en moments que, « ...podem comprovar com les orientacions i objectius que el nostre Partit es planteja, estan mostrant la seva justesa, el seu profund sentit revolucionari (...) quan ens assabentem que alguns membres fins ara del Partit Comunista d'Espanya, ancorats en concepcions fossilitzades, s'aixequen contra la nostra direcció amb injúries difamants i acusacions que tenen el regust de les pitjors èpoques de l'estalinisme. El nostre Partit, que durant aquests trenta anys de dura persecució i clandestinitat ha sabut mantenir amb fermesa una política revolucionària que mena el nostre poble cap al socialisme, ha sabut en aquesta àrdua etapa mantenir igualment una consequent posició en els problemes del moviment comunista internacional... »

I caba dient que, « ...volem fer constar la nostra profunda identificació amb el Comitè Central i Comitè Executiu del P.S.U.C. i del P.C.E., i especialment amb la companya Dolores Ibàrruri i amb el company Santiago Carrillo, contra els quals s'acarnissen aquests homes que aixecant banderes de fals pro-sovietisme estan trahint a seu primer deure revolucionari en atacar la unitat del Partit. »

UNIVERSITAT AUTONOMA
DE BARCELONA

REVOLTA, el butlletí dels estudiants del P.S.U.C. de la Universitat Autònoma de Barcelona publica en lloc destacat la Resolució que aquests han tramés al Partit Comunista d'Espanya solidaritzant-se amb la decisió d'expulsar els abans esmentats fraccionistes i calumniadors del Partit.

Una gran jornada per l'amnistia

(ve de p. 1)

Les detencions preventives tampoc no van aconseguir frenar la preparació de la Jornada ni la mobilització popular per tal d'impedir la celebració del Consell de Guerra que es prepara contra els setze joves d'E.T.A., contra la repressió i per l'Amnistia, per jornals adequats al cost de la vida, contra la Llei sindical que « discuteixen » les Corts franquistes, per les llibertats democràtiques i nacionals.

Durant els dies que han precedit la Jornada s'han fet multitud d'assemblees amb centenars de treballadors, mitings a les portes de les fàbriques i desenes de piquets de vaga han visitat les obres per tal d'explicar els objectius de la Jornada als obrers i invitar-los a parar. Des del punt de vista de la propaganda escrita, la preparació de la Jornada aconseguí proporcions considerables. Han estat distribuïts centenars de milers de fulles, i moltes de mà en mà. En aquest quadre d'intensa activitat política ha tingut lloc a Barcelona el Congrés de la Formació, que ha exigít l'Amnistia i la retirada de la

policia de la Universitat. Per la seva banda, 164 advocats de la nostra ciutat han sol·licitat reunió extraordinària del Col·legi per a donar recolzament als acords del Congrés de León; Amnistia i supressió del Tribunal d'Ordre Públic. A nombroses parròquies de Barcelona i les comarques va ésser denunciat en els sermons el Consell de Guerra contra els setze d'E.T.A. Sense cap dubte, aquesta ha estat la més gran mobilització desenrotllada a Catalunya durant aquests anys. La mobilització entorn de la consigna d'Amnistia i d'altres reivindicacions no pot veure's isolada d'altres fets polítics significatius, com per exemple el fracàs de les eleccions municipals de Barcelona. El fet que, després de tantes maniobres, pressions i tupinades, les autoritats hagin hagut de reconèixer oficialment que hi ha hagut cosa d'un 80 % d'abstencions, i que la carnestoltada de la campanya electoral ha transcorregut i transcorre dins la major de les indiferències, és un fet revelador de fins a quin punt li és difícil a la dictadura el fabricar ni tan solament semblants d'adhesió.

El dia 3, i tot el que l'ha precedit, marca un avanç sensible en el combat polític contra la dictadura i crea condicions molt més favorables per a impulsar i estendre la lluita obrera i popular. Tot i que entorn de la Jornada hi ha hagut multiplicat de reivindicacions, la consigna central que ha dominat ha estat la de l'Amnistia. Per això tenen més valor els resultats aconseguits.

Sense disminuir ni minimitzar tot el que ens queda per davant, fariem malament en no veure que l'ambient que s'ha creat arrel d'aquesta intensa mobilització ha creat condicions favorables per a avançar més ràpidament. Efectivament, la vaga general política apareix ara més clara, i l'experiència cal aprofitar-la per a desenrotllar entre les grans masses treballadores la consciència de la necessitat d'aquesta vaga.

En la preparació i desenrotllament de la Jornada s'han generalitzat formes audaces de lluita, com ho són els mitings i assemblees, els piquets de vaga i comandos, i s'ha estrenyat encara més la coordinació amb els moviments d'estudiants, professionals i intel·lectuals, dones, amb els sectors catòlics, que han donat una contribució valuosíssima a l'èxit del dia 3. No podem deixar de valorar fets com, per exemple, que a Terrassa s'hagin sumat a l'acció nombrosos comerciants tancant els seus comerços.

Tot això suposa un gran avanç en l'organització de les masses i en l'educació revolucionària de la joventut i dels treballadors, avanç que ara ens cal afermar, ampliant i consolidant els diversos moviments populars i duient fins a la fi la lluita pels objectius que la Jornada es proposava i per aconseguir el Pacte per la llibertat, la necessitat del qual és més urgent que mai a la vista dels esdeveniments que acabem de viure.

Els resultats coneguts de la Jornada, tot i ser incomplets, són un estímul a prosseguir amb més audàcia i iniciativa el combat en cada centre de treball o d'estudi, en cada barri o poble, per a preparar així noves accions coordinades que, com aquesta del dia 3 de novembre, ens apropin de la vaga nacional.

La VI Reunió General de les Comissions Obreres ha deixat ben clar que: 1) la utilització de les plataformes legals i dels càrrecs sindicals és, bé que molt important, només un dels fronts de lluita i, 2) que la Comissió Obrera, com a forma d'organització autònoma, no solament no ha de desaparèixer amb la conquesta dels càrrecs sindicals, sinó que ha de ser enfortida per a poder dirigir la lluita a tots els fronts: « ... enllaços, jurats i seccions socials que siguin instruments o braços legals de les Comissions Obreres de fàbrica i provincials, les quals han de dirigir la lluita en tots els moments. »

La posició de la classe obrera és, doncs, clara i s'afirma a través d'una acció cada vegada més generalitzada. El moviment obrer i les lleis franquistes que el volen encaixonar són dues línies completament oposades; la realitat pren la forma, per una banda d'un aparell burocràtic-administratiu inservible, tot i que sigui perfectament aprovat per una Llei, i per altra un autèntic moviment obrer afirmat per la base, que en el seu dia decidirà en un congrés dels treballadors la creació d'un veritable sindicat de classe, realment eficaç per a la defensa dels seus drets i reivindicacions.

LA LLEI SINDICAL

No la volem i no l'acceptarem!

per A. R.

Ja tenim a les Corts la Llei sindical, la Llei que semblava que no acabaria mai d'arribar. Aquí la tenim, després d'un llarg i atzarós camí: l'« enquesta » dels 17 punts, el « Congrés de Tarragona », la llarga i agitada mitgdiada a la Comissió especial del Govern, i ara la fàbrica de lleis coneguda pel nom de « Cortes del Reino »...

Dir que aquesta Llei és millor que l'anterior, o bé que conté aspectes que, a primera vista, semblen més positius, és ufanear d'un optimisme que els treballadors estem lluny de sentir.

El que sí hom pot assegurar d'aquest nou projecte és que la seva confusió és tan gran que ni els més entesos en textos jurídics són capaços d'aclarir-s'hi.

A la franquista fàbrica de lleis hi tenen la mà trencada, al cap de trenta anys, en això de fer lleis confuses, retorçades, que en el seu text general « ho donen tot » i en els seus reglaments i apartats no deixen res. En aquest projecte, però, han batut el seu propi record. Un jurista avesat a conèixer tota mena de textos enrevesats ha dit a la premsa que seran necessaris de cinc a deu anys per a crear totes les disposicions que regulin aquesta Llei!...

La farsa de la discussió d'aquest projecte a les Corts manté en la indiferència més absoluta els treballadors i la majoria del poble, que ja van fixar la seva posició contrària al Projecte des del seu naixement, expressant amb tota claredat que no accepten cap Llei sindical per als treballadors elaborada pels capitalistes.

Direm amb tot que, dins de la seva confusió, algunes coses de la Llei apareixen prou clares per a fer més rotunda si cal la negativa a acceptar-la: Una, per exemple, que amb ella el règim intenta apuntalar el « tinglado » verticalista. Una altra, que intenta separar els tècnics de la resta dels treballadors a fi de millor dividir-los. Apareix també, més o menys encoberta —més aviat menys que més— la intenció de suplantant les seccions socials per aquestes anomenades « associacions professionals »: Es veu que l'experiència que han tingut d'allò que poden ser unes seccions socials a mans dels treballadors amb un determinat grau de consciència els resulta insuportable...

Els treballadors no han esperat ni esperen res dels resultats d'unes « discussions » que esperen pel seu nivell vergonyant, sinó que desde fa anys reforcen la seva lluita, cada vegada millor coordinada amb la intel·ligent combinació de les plataformes legals i la decidida acció extra-legal. I aquest procés creixerà més i més.

ELS PUNTS MES "CALENTS" de la JORNADA a CATALUNYA

Les quatre pinzellades que oferim als nostres lectors a continuació no pretenen ser un resum ni tampoc la ressenya de les accions de la Jornada del 3 de novembre a Catalunya: Tractem solament (en una primera aproximació puix que són encara parcials els elements que posseïm) de situar punts de referència, punts « calents » que destaquen d'entre les primeres informacions que ens van arribant i que

constitueixen, malgrat el seu forçat esquematisme, elements vius que al nostre entendre justifiquen plenament l'alta valoració que fem d'aquesta acció de masses, a casa nostra com a la resta d'Espanya: EL DIA 3, SOTA L'IMPULS DEL MOVIMENT OBRER, LES MASSES POPULARS HAN FET UNA GRAN JORNADA PER L'AMNISTIA.

DESTACADA MOBILITZACIO A BARCELONA

Més de 50 000 treballadors de la Construcció en vaga

Aturs al Metall, al Tèxtil, a la Banca, al Metro...

De la importància i resultats de la mobilització del moviment obrer de Barcelona, secundat amb esclat pels estudiants i demòcrates, per fer del dia 3 una gran Jornada per l'Amnistia, en dona ja un clara imatge el quadre, bé que incomplet, d'informacions de què disposem a l'hora de posar en premsa :

El ram de la Construcció destaca a la punta del moviment amb una vaga de 24 hores que ha mobilitzat entre 50 i 60 mil treballadors d'unes dues-centes empreses. Coneixem fins ara els noms de CISA, SADI, HUARTE, SICOP, SALA AMAT, SAMA, J. COS, COLOMINA, G. SERRANO, AMARO, INDUSTRIAS CERAMICAS S.A., ENTRECANALES Y TAVORA (obres de Carlos III), AGROMAN (Zona Franca), CALVET, COVISA (totes dues a la Via Augusta), CAN SERRA (Hospitalet), els blocs de la Caixa d'Estalvis de La Sagrera, les obres de la Plaça d'Espanya i les de l'Avinguda de Roma i Estació de Sants...

EN EL RAM DEL METALL s'han produït assemblees i aturs de major o menor importància a peu de màquina en nombroses empreses. Entre les més importants figuren la SEAT, CISPALSA, HISPANO OLIVETTI i FAESA-MEMPAR.

LA FIAT HISPANA ha fet atur total.

Combativa participació dels estudiants

La mobilització dels estudiants ha estat la més important registrada a Barcelona de dos anys ençà i s'ha estès a la Universitat Autònoma com a la Universitat central :

A LA UNIVERSITAT AUTONOMA HAN FET VAGA TOTAL les Facultats de Filosofia, Medicina i Econòmiques. Moviments diversos han commogut la Facultat de Medicina de l'Hospital de Sant Pau.

A LA UNIVERSITAT CENTRAL, vaga total també a Filosofia, Econòmiques, Dret, Enginyers; moviments diversos a totes les altres Facultats.

En els centres d'ensenyament secundari es produïren assemblees i aturs. L'Institut Montserrat, de noies, ha fet vaga, i les acadèmies Prats, Unisec, i Peñalver aturs de duració diversa.

Les manifestacions —se'n produïren varies al llarg de tot el dia 3— i accions dels estudiants, tant a les Facultats com pels carrers de la capital, han estat marcades per una

En les primeres quaranta-vuit hores després de la jornada hem registrat informació d'accions a les següents poblacions de Catalunya:

BARCELONA
LLEIDA
TARRAGONA
TERRASSA
MATARO
CORNELLA - BAIX LLOBREGAT
BADALONA - SANTA COLOMA
SABADELL
MANRESA (el dia 1)
RUBI
SARDANYOLA-RIPOLLET
MONTCADA
SANT JOAN DELS PINS

gran combativitat, amb enfrontaments repetits contra les brutals intervencions de les forces armades, com ha estat el cas a l'Hospital de Sant Pau on fou dissolta violentament una assemblea en la que, entre altres ordaors, havia de fer una intervenció el professor expedientat Manuel Sacristan.

LLEIDA I MATARO HAN FET SONADES MANIFESTACIONS

La Jornada a la capital del Segre ha tingut com a màxima expressió una combativa manifestació al Carrer Major, violentament escamesa per la policia, que efectuà set detencions. Per altra banda, els treballadors de la Construcció pararen el treball a tretze obres.

La defensa dels set detinguts, entre els quals figurava el President de la Secció Social de la Construcció Saturnino Vicente, donà lloc a noves manifestacions i protestes de carrer davant el Govern Civil i Autoritats, les quals hagueren d'ordenar l'alliberament de tots els detinguts.

A MATARO, SOTA EL SIGNE DE LA UNIVERSITAT es desenrotllà una manifestació a la Rambla. La Guardia Civil intervingué amb violència i efectuà algunes detencions.

SAFA de Blanes

NO A LA REPRESSIO !

De totes les nombroses lluites hagudes a Catalunya de les vacances ençà, la dels 2.600 treballadors de la S.A.F.A. de Blanes és una de les més conseqüents, combatives i en molts aspectes exemplar.

Veiem, esquemàticament, els fets :

Arran d'un atur de 10 minuts en solidaritat amb les víctimes de Granada, un encarregat sanciona un obrer. Reacció immediata : assemblea als menjadors de l'empresa i decisió de declarar la vaga general : « Defensant-ne un, ens defensem tots. »

Es desferma una gran batalla que commourà Blanes i la seva comarca : Ocupació de la fàbrica; assemblees al camp i a l'església dels Pins, resistint la pressió de la Guàrdia Civil, la qual no podrà detenir un treballador.

El govern usa de la seva arma predilecta : 400 policies i guàrdies civils fan evacuar l'empresa, ataquen a cops la manifestació de les 500 persones que s'havien concentrat davant les portes de la S.A.F.A. Faran 6 ferits.

Malgrat la repressió (16 acomiadats i 4 detinguts) la vaga general durarà una setmana.

Units, els obrers decideixen reprendre el treball amb la ferma voluntat de continuar el combat i fer anul·lar totes les sancions. Així ho fan quan amb la seva presència massiva a Magistratura de Girona reclamen la sola decisió justa : que els seus companys siguin readmesos als seus llocs de treball; quan celebren la llibertat provisional dels 4 detinguts exigint que no siguin jutjats pel T.O.P.

Una vegada més els obrers han fet front a la doble repressió patronal i governamental i han deixat ben patent la seva elevada consciència de classe. Consciència assolida a través d'un any de lluites per diverses reivindicacions econòmiques i entorn del Conveni Col·lectiu en el qual van aconseguir una augment dels sous de 17 a 22 %.

Els treballadors de la S.A.F.A. de Blanes són un destacament d'avantguarda del proletariat català.

TERRASSA ha fet una gran jornada

« ... Hem anat a la Jornada de lluita política, no sobre la base de cridar a anar-hi i esperar l'arribada del dia X, sinó amb el desenrotllament de la lluita de cada dia en la perspectiva del dia 3 i de la continuïtat posterior de la lluita... », ens assenyala una primera corresponsalia de la capital del Vallès Occidental.

I, com era d'esperar d'aquest destacament avançat del moviment obrer de Catalunya i d'Espanya, Terrassa ha fet una gran Jornada, que arrenca amb les manifestacions dels dies 29 i 30 d'octubre i 1 de novembre, i que queda marcada el dia 3 amb una vaga general de la Construcció, amb la vaga també a setze empreses del Tèxtil, Metall i Arts Gràfiques i aturs parcials en un nombre no determinat fins ara d'empreses; amb la vaga i combatives accions dels estudiants de la Facultat d'Enginyers, de l'Escola Superior de Perits Industrials i dels alumnes del Centre Social Joan XXIII; amb la vaga durant tota la tarda del dia 3 del comerç, tendes, bars, barberies, de la barriada de Can Anglada.

Els nostres corresponsals calculen, a Terrassa, en uns 10.000 els vaguistes durant tot el dia, als quals cal sumar els aturs parcials de diversa durada abans assenyalats. Els autobusos foren retinguts durant dues hores a les cotxeres i finalment circularen escortats per la Policia Armada i Guardia Civil.

Unes tres mil persones es compta que acudiren al lloc de concentració per a manifestar-se el dia 3, malgrat l'impressionant desplegament de forces policiaques. Era visible un esquadró a cavall de la Policia Armada, 17 jeeps de la movil, quatre de la Guardia Civil, tota la polític-social de la comarca i agents de Manresa, i es tenia coneixement de nombroses altres forces acuartelades.

Com assenyala la corresponsalia abans citada, a Terrassa « ... els barris no van viure a casa. Durant tot el dia nodrids grups de veïns, tant homes com dones, « formaven » a les cantonades, a les voreres i portes, sense ni fer la feina de la casa, en un clima de gran tensió... »

EL BAIX LLOBREGAT NO HA QUEDAT ENRERA

De Cornellà i zona del Baix Llobregat tenim fins ara informació d'aturs, assemblees i accions diverses a les empreses FERGAT, PLASMICA, PIRELLI-MOLTEX, SOLER Y ALMIRALL, ERMSA i, del costat dels estudiants, a l'Institut de Batxillers.

* * *

No seguim. Les fulles i butlletins del moviment obrer donaran ampla informació de les accions de la Jornada. Caldrà ara reunir, globalment i en cada lloc, les experiències que corresponen cara a noves i grans accions, reivindicatives i polítiques, coordinades, del moviment obrer i d'aquest amb els altres moviments de masses, en el camí accelerat de la vaga general política dels treballadors i de la vaga nacional.

CAMPANYA

PER UN PARTIT MES FORT I ARRELAT EN LES MASSES

Llista nº 11

Grup Bolívar, 29.708 pts.; Comarca 10, 4.429 pts.; Comarca 20, 6.375 pts.; Comarca 20 bis And., 6.800 pts.; Comarca 30, 62.500 pts.; Comarca 30 : Donatiu personal del cam. Cas., 5.753 pts.; Comarca 40, 790 pts.; Comitè Local de l'Hospitalet (34 donatius), 9.915 pts.; Comitè de Barcelona i col·laboradors (11 donatius), 3.700 pts.; Intel·lectuals (3 donatius), 7.300 pts.; Empresaris (col·lectiu) 900 pts.; Sector II (9 aportacions), 17.283 pts.; Comissió de Fàbriques (3 donatius S.E.A.T.), 680 pts.; Estudiants (6 donatius), 2.910 pts.; Comitè Comarcal de Badalona (6 aportacions), 10.999 pts.; Tramvies (col·lectiu), 425 pts.; R.E.N.F.E. (col·lectiu), 1.543 pts.; Grup Democràcia (2 donatius), 4.300 pts.; Comitè

Comarcal del Baix Llobregat, 100 pts.; Sector I (1 donatiu i venda cartells), 440 pts.; Grup Azteca, 37.500 pts.; Comarca 30, 17.933 pts.; C.E., 1.375 pts.; Grup Bolívar, 28.408 pts.; C.C. (5 donatius), 3.450 pts.; Súrria (col·lectiu i targes campanya), 2.155 pts.; Cardona (col·lectiu), 2.400 pts.; Garraf (col·lectiu), 1.522 pts.; Mataró (col·lectiu), 1.857 pts.; Carles, 1.325 pts.; Calella (col·lectiu), 100 pts.; Girona (5 aportacions), 1.190 pts.; Lleida (col·lectiu), 10.610 pts.; Sabadell (col·lectiu), 11.150 pts.; Mollet-Montornès (col·lectiu), 3.600 pts.; Cerdanyola-Ripollet (col·lectiu i 1 donatiu), 1.519 pts.; Tarragona (col·lectiu), 4.505 pts.; Ametlla de Mar (col·lectiu), 1.100 pts.; Tortosa (col·lectiu), 1.256 pts.

Total llista nº 11 309.805 pts.
Suma anterior 2.786.135 pts.
Suma i segueix 3.095.940 pts.

AJUT ALS PRESOS

Comarca 20 bis And., 2.250 pts.; Comitè Calella, 700 pts.; Cerdanyola-Ripollet, 2.050 pts.; Tortosa, 550 pts.

COMARCA DEL GIRONES

A petició seva, publiquem el detall de les quantitats recaptades a la Comarca del Gironès (juliol-agost del 1970) :

Grup Miguel Hernandez, Cotitzacions 500 pts., Campanya Lenin 75 pts.; Grup « Sábado Rojo », Cot. 150 pts.; Grup C. de Girona, Cot. 150 pts.; Grup José Diaz, Cotitzacions 500 pts., Campanya Lenin 185 pts.; Grup Costa Brava, Cot. 300 pts., Campanya Lenin 300 pts.; Ramon, Cot. 200 pts., Campanya Lenin 300 pts.; Premsa 300 pts.

Congres de la formació i questions de l'ensenyament

per E. MARTI

Del 13 al 17 d'octubre s'ha celebrat al Palau de les Nacions de Barcelona el I Congrés de la Formació. El dia de la seva clausura s'adoptaven per aclaparadora majoria algunes propostes clarament democràtiques : retirada de la policia de la Universitat ; transformació del reglament de disciplina acadèmica ; amnistia total per a professors i estudiants ; denúncia de la Llei d'Educació pel seu caràcter regressiu i classista i exigència de la seva derogació ; supressió de la privatització de l'ensenyament i establiment d'una ensenyança adequada al poble (en particular, reconeixement del problema del « bilingüisme i biculturalisme a Catalunya, València, Balears, Euskadi i Galícia »).

Hi participaren més de 400 persones, principalment de Catalunya, però també de Madrid, Navarra, Andalusia, Salamanca i Albacete, de tots els sectors relacionats amb la formació (educadors i estudiants, enginyers, tècnics, aparelladors, metges, advocats, psicòlegs, etc.). Aquesta àmplia representació prova fins a quin punt els corrents activament democràtics s'estan estenent pel camp dels professionals. Per a la política Villar Palasí és un fracàs notori : es pot dir que després del Congrés i de les altres preses de posició del professorat i dels estudiants, la Llei ja no s'aguanta, tres mesos després de la seva promulgació.

Però la importància del Congrés no es limita a això. D'una banda, és un exemple d'aprofitament de les possibilitats legals, sobre tot en uns moments en què el règim es veu desbordat i a la defensiva. D'altra banda, ha estat una ocasió per impulsar en els nuclis progressistes de professionals i educadors un esforç de reflexió sobre l'ensenyament. Algunes de les comunicacions al Congrés són elements d'una alternativa democràtica i en alguns casos socialista per a l'ensenyança al nostre país. Els intel·lectuals i professionals d'esquerra tenim en aquest congrés un exemple per cadascun dels nostres sectors i un estímul per abordar la tasca de reflexió i de programació indispensable si volem crear moviments professionals coherents i sòlids, amb una perspectiva a llarg terme. Només mitjançant aquestes bases teòriques podrem aspirar a orientar els moviments professionals cap a una sòlida aliança amb la classe obrera.

El Congrés de la Formació ha tingut lloc en un context d'intensa preocupació pels problemes educatius. La Llei ha despertat molts ensenyants de la seva apatia, els ha obligat a reflexionar, i ha fet madurar inquietuds i descontents fins ara amagats. El seguit de decrets i reglaments, contradictoris els uns

amb els altres o irrealistes, ha acabat d'exasperar els esperits, demostrant la inèpcia i l'arbitrarietat de la política educativa opusfranquista. Un bon exemple n'és la qüestió dels dissabtes.

Les respostes irritades d'ensenyants i de pares de família ja s'han fet sentir de diverses maneres. Els catedràtics d'Institut de Santander (assemblea del 13 d'octubre) denunciaren el caos provocat pel Ministeri i amenaçaren amb una hora d'atur si no es satisfien algunes reivindicacions. D'altres associacions provincials han pres acords anàlegs. Les protestes han plogut sobre la Direcció General des de molts Instituts. És molt important el fet que els catedràtics, sector relativament privilegiat dintre el professorat, adoptin la vaga o l'atur com a forma de lluita. Ja a finals del curs passat els catedràtics d'Astúries havien amenaçat amb un dia de vaga per aconseguir cobrar pagues endarrerides. Això és un índex que les coses

canvien profundament al món de l'educació. Es missió dels ensenyants comunistes recollir i potenciar les reivindicacions, des de les més elementals, que faciliten una presa de consciència col·lectiva a través de l'acció i també orientar aquestes reivindicacions afavorint les tendències més progressistes que s'hi manifestin.

La reunió de València dels representants dels Col·legis de Llicenciats de tot Espanya ha demostrat que ja des d'avui és possible de plantejar unes perspectives tan revolucionàries com el cicle únic fins als 18 anys (contra la dispersió selectiva i classista entre Batxillerat superior, Escoles professionals, Escoles tècniques, etc.) i el cos únic d'ensenyants (contra la compartimentació entre una gran varietat de categories), així com la unificació dels centres. A la reunió de València, els representants han reclamat l'amnistia general ; s'han pronunciat per la coeducació, per l'estatalització de totes les escoles, per una autèntica democratització de l'ensenyament, per la reducció del nombre d'alumnes per aula.

Amb aquestes no s'esgoten les accions reivindicatives lligades a l'ensenyament. El món de l'ensenyament està en ebullició. Tot els comunistes, i no sols els ensenyants, han d'estar atents a aquestes batalles i ser-ne un element motor.

E. MARTI.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT Estacio Pirenenca

De 7 a 7,55 h - 19, 21, 25 i 30 metres
De 14 a 15 h - 17, 19 21 i 25 metres
De 17 a 20 h - 19, 21, 25 i 30 metres
De 20 a 0,15 h - 19, 21, 25 i 30 metres

Dilluns i dijous, tarda i vespre,
emissions en català.

FRANCESC CAPDEVILA

El passat mes de juliol morí a Perpinyà, als 71 anys, el company Francesc Capdevila. Ingressà al Partit en els difícils temps de l'ocupació nazi a França i destacà sempre pel seu treball responsable i abnegat, per la seva entrega al compliment de les tasques que el Partit li assignava.

MARIA GERMINAL

Durant aquest estiu passat igualment, després de llargs anys d'hospitalització, s'extinguí a París la veterana militant del P.S.U. de Catalunya Maria Germinal. Des de Treball expressem a tots els seus familiars i amics les més sentides expressions de condol.